

det havde dog været Finantsudvalgets Pligt at undersøge Sagen nærmere, forinden det anbefalede at nedbryde eller sælge Walkendorffs Kollegium, og jeg paastaer, at der er en Række af Overenskomster, der gjøre en Afstemning som den, Finantsudvalget foreslaaer, uretfærdig. Derfor er det, jeg modsætter mig dette Forslag.

Tscherning: De Ting, som det ærede Medlem sagde staae i Finantsloven, staaer der ikke et Ord om der; der staaer kun ganske simpelt hen: „Til en Hovedreparation og Ombygning af Walkendorffs Kollegium indtil 15,500 Rd.; der staaer slet ikke, at det er Universitetets Eiendom, der staaer slet ikke Noget om et nært Slægtskab mellem dette Kollegium og Universitetet. Alt dette er kun Oplysninger, som Ministeren giver i Anmærkningerne, og som Ingen af os, saavidt jeg troer, i dette Omfang kan erkjende for rigtige. Naar det ærede Medlem taler om Kontrakter mellem Universitetet og andre Legatarier, bundne til Walkendorffs Kollegium i den Stikkelse, hvori det nu er, saa maa han dog indrømme, at dette er Noget, som vi i Finantsudvalget ikke behøve at undersøge, naar vi forud ere komne til den Erkjendelse, at selv om der ogsaa, som Ministeren siger, finder et Slægtskab Sted mellem disse Instituter, er der dog ikke nogen Eiendomsret for Universitetet, da jo saa Ministeren maatte have sagt: Universitetet eier Kollegiet, dette er nu i den og den Stikkelse, og derfor foreslaaer jeg Midler til at restaurere denne Eiendom, der tilhører Universitetet. Deri, at Ministeren ikke har kunnet gaae videre, end at faae et Slags Fætterskab frem, der ikke engang bestaaer, thi det hænger hverken sammen med Universitetet eller med Kommunitetet, men det hænger sammen med Studenterlivet, som ikke nu længere hører ind under Kommunitetet saaledes som tidligere — deri, siger jeg, ligger Bewiset for, at Kollegiet ikke er Universitetets Eiendom, at hverken Universitetet eller Kommunitetet kunne have nogen Forpligtelse mod det. Regjeringens Forslag indeholder altsaa ligesom kun en Opfordring til at bevilge en Sum af 15,500 Rd. i dette Dieblik. Naar det ærede Medlem siger, at Udvalget foreslaaer Thinget at nedbryde

Walkendorffs Kollegium, da forholdet dette sig ikke saaledes, eftersom Walkendorffs Kollegium eier en Kapital, for hvilken det kan holde sig selv paa Venene. Ganste sikkert kan man saa ikke give den Understøttelse, som hidtil er udredet deraf, til Alummerne, men dette er ikke Statens Sag; Alummerne faae jo deres Bolig alligevel. Walkendorffs Kollegium staaer ligeoverfor os som et affluttet Høle, der har lidt Tab, — det kan gjerne være — men skal Staten bøde paa alle de Tab, som ved maadelig Forvaltning eller uhykkelige Tider overgaae forskjellige Stiftelser? Det kan den umuligt paatage sig, og beghynder man netop i dette Dieblik med at betræde denne Bane, kan man komme til at gaae en meget lang Vej. Er der noget Dieblik, hvor det er af Bigtighed ikke at følge en Regel af denne Art, eller give nogen Opmuntring til at fremsætte den, er det nu.

Ministeren for Kongerigets særlige Finantser: Jeg skjønner dog ikke, at dette Spørgsmaal staaer i Forbindelse med de forhaandenværende Tidssomstændigheder. — Jeg skal ikke indlade mig paa Eiendoms-spørgsmaalet, men det er dog givet, at Walkendorffs Kollegium har samme Formaal som Kommunitetet, nemlig at komme trængende Studenter tilhjælp, og dette gaaer derfor ved at yde Understøttelse til Kollegiet aldeles ikke udenfor sit bestemte Formaal. Kommunitetets Midler ere brugte i mange forskjellige Diemed, men det, der ligger nærmest, er at understøtte trængende Studenter, og det fyldestgjøres ved at bevilge den her forlangte Sum. Iøvrigt er det ikke afgjort, at den hele Sum vil medgaae, thi Walkendorffs Kollegium er en gammel Bygning, og først, naar man har beghudt paa Reparationen, vil det sees, om det hele Beløb vil være nødvendigt. Det, der fremfor Alt synes mig at tale imod at gaae den Vej, som Udvalget har tilraadet, er følgende Betragtning. Der har levet en Mand ved Navn Walkendorff, som har opoffret en bethdelig Deel af sin Formue i offentlig Diemed til Bedste for Studenter. Lad os engang sætte os paa Givrens Standpunkt. Naar han giver en Gaard, der bærer hans Navn, som et Minde om hans Opoffrelse for det Offentlige, troer man saa,